

и Господь е великъ. Врѣме е вече азъ да си отидѣ понеже, както виждамъ, нужда е да ся състанѣ пакъ съ господина зетя ви. Освѣнъ това подозехъ пакъ нѣщо и трѣба ми да намѣриѣ едно дѣте, което ще му влѣзе прѣзъ носѣтъ и ще излѣзе прѣзъ ухото му.

Когато Гырджикътъ си излѣзе, вдовицата Фанни рече на бабѣтъ.

— Бабо Фульо! Вижъ ты сега нашето дѣте, а пакъ азъ да видѣя това чуждото.

Извадихъ и двѣтъ дѣца отъ зимбилитѣ. Баба Фульо зе да разповива Александриното дѣте, и да го прѣповива съ други затоплеваны надъ огънникъ (мангалъ) пелены.

Вдовицата Фанни ся занимаваше да расповіе чуждото дѣте когато внезапно извика и рече:

— Боже мой, Боже мой! Великъ си Господи!

— Какво е, мамо? рече Александра.

— Какво е? рече бабата.

— Ето, ето, Това дѣте е съкровище; то е промыслъ Божій. То е... Ангелъ прѣдстатель.

Наистинѣ подъ дѣтетото отдолу въ повивкѣтъ лъснѣхъ ся довольно жылтицы и единъ вързопъ съ разны писма.

Александро, рече вдовицата. Вижъ, дъще! вижъ колко съ тѣзи пары! Послѣ да видишъ какво пишѣтъ тѣзи тука записи.

И подхвърли къмъ нейъ единъ камаръ златыпѣнязи които бѣ събрала въ пеленытъ на дѣтетото, тѣй и вързопѣтъ съ писмата.

Александра прѣброи паритѣ, когато бабата Фульо плѣщеше рѣцѣ и выкаше отъ радость.

— Благословена вечерь!

— Майко, каза Александра; паритѣ сѣ двѣстѣ лиры.

— Ами какво казуватъ запискитѣ?

Александра развърза вързопѣтъ съ запискитѣ и като зе първыйтъ записъ прочете прѣдъ свѣщѣтъ слѣдующето писано, по грѣцко-френскы.